

Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet
for Kvinders Valgret,

Nr. 8

August 1915

8. Aargang

INDHOLD:

En Tak (af Sophie Balslev). — Landsmødets nye Sange. — Landsmødet i Aalborg (Forhandlingerne, Dansk Landsforbund for Kvinders Valgret, i Kildepavillonen). — Hilsner fra Udlandet. — Fru Johanne Meyers Mindesmærke. — Møder. — Meddelelser. —

En Tak.

J A, nu er Kvindevalgretsforeningerne »døde«, som vi ofte har talt om det, ja endog glædet os til, at det Øjeblik skulde indtræffe, thi da havde de gjort deres Gavn, opfyldt deres Bestemmelse — og vi naaet vort Maal! Undertiden har vi Formænd sukket lidt over Besværet ved Arbejdet, men havde saa af og til ogsaa en Opmuntring, naar noget lykkedes, det triste laa jo desværre i den ikke altid vaagne Interesse for Sagen; jeg vil haabe, at vi Kvinder i Fremtiden, nu da vi faar Ansvar i det offentlige Liv sammen med Mændene, vil være vaagne, kloge og handledygtige paa rette Tid og Sted.

Paa Landsmødet i Aalborg blev der takket og raabt Hurra og sagt Farvel, men jeg tror at være i Overensstemmelse med andre, naar jeg her i Bladet udtaler en varm Tak til vor Hovedbestyrelse, saavel de kvindelige Medlemmer som de mandlige, til vore Redaktører, hvis Blad vi, trods Kritik ved enkelte Lejligheder med Beskyldninger for »Tørhed« dog har lært at paaskønne og længtes efter, naar Tiden nærmede sig, at det skulde udkomme. Tak til de Foredrags-

holdere, som med deres Arbejde har gjort vore Møder og Sammenkomster saa lærerige og interessante, det har ikke været let at rejse Landet rundt og være frisk til at tale, undertiden for ret smaa Forsamlinger.

Jeg er overbevist om, at Valgretsforeningerne ikke alene har udrettet dette — at tilkendegive »hvad vi vil« — men i høj Grad udviklet Kvinders Tanker og bragt de sociale og politiske Spørgsmaal mere frem for os, saa vi forstod, at dette er noget, der vedkommer os ogsaa! Vi har som Formænd, Næstformænd og Medlemmer lært at lede et Møde og at deltage saa at der bliver Mening i Forhandlingerne osv. — Da vi nu har Slut paa det, som vi har været saa glade for, og vi har faaet Valgret, som vi ønskede, saa synes jeg, at vi Kvinder kunde føle Trang til at gøre noget særligt som Afslutning paa dette og som et Minde for Fremtiden om denne store Begivenhed. Skal vi ikke sætte et smukt kunstnerisk udført Mindesmærke et Steds i Landet. Det skal være sat af *alle* Kvinder i Landet uden Stands- eller Partihensyn, thi alle faar jo lige Ret og lige Pligt. Der er, som mange ved, allerede begyndt et Arbejde i saa Henseende og jeg har stillet et Forslag ved Møder i Ringsted og i Aalborg, men da jeg ikke faar mere Plads i »Kvindevalgret« denne Gang, vil jeg i næste Nummer omtale Planen nærmere og indtil da bede Kvin-

derne undersøge dette Spørgsmaal og i sin Tid støtte Sagen paa flere Maader.

Borup i Juli 1915.

Sophie Balslev.

Landsmødets nye Sange.

Mel. Agnete stander paa Højlofts Bro.

Agnete hun stander saa ensomt paa Bro,
da kom der en Ungersvend, ham gav
hun sin Tro.

Haa, haa, haa!
Da kom der en Ungersvend, ham gav
hun sin Tro.

Hvert Aar sad Agnete ved Vuggen og
sang,
men stundom faldt Tiden saa frygtelig
lang!

Agnete hun gik for sin Husbond at staa:
»Oh sig, om til Storstaden drage jeg maa?«

»Javist maa du gerne til Storstaden gaa,
naar bare du sørger for Mad til de smaa.

Dog flygt for det ny! Bliv mig ikke for
klog!
Ej Kvinde bør sysle med Pen eller Bog.

Og hører om »Valgret for Kvinder« du tit,
da blæs af det hele, som var det ej dit.

Han stoppede hendes Øre med mange
Visdomsord;
saa førte han hende paa Skibet ombord.

Agnete kom ind til den mægtige By;
der fyldtes hun helt af det store og ny.

Hun kæmped for Retfærd imod sit eget
Køn.
»Min Datter skal gælde fuldtud som min
Søn.«

Hver Aften den Husbond ved Vuggen
sad og sang;
og Tiden den syntes ham altid saa lang!

Han tænkte saa meget! Saa mangt faldt
ham ind!
Hver ældgammel Fordom forsvandt fra
hans Sind.